

klage Indenrigsministeriet for billigt Arbejde, det er Noget, der aldrig kunde falde mig ind. Det var ikke mine Ord. Jeg sagde, at det Arbejde, der var leveret, var et Bevis paa, hvad man vandt ved billigt, slet og langsomt Arbejde. Med denne Reservation skal jeg altsaa med saa Ord søge at gjøre gjældende, hvorfor jeg ikke følte mig overbevist ved det ærede Medlems Foredrag. Det var nemlig af den Grund, at det eneste nye Argument, der kom frem fra det ærede Medlem — jeg regner ikke de Argumenter med, som han gjentog, og som Ministrene tidligere havde brugt — var et Argument, som jeg tror den ærede Taler havde ladet sig forføre til af en lille tveægget Bemærkning fra det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad). Det ærede Medlem fra Middelfart (Monrad), sagde nemlig med Hensyn til en enkelt Sag, at det maatte man ikke tage saa strengt; thi det havde været saaledes under samtlige tidligere Ministerier, og dette Forsvar søgte saa det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Rimestad) i Grunden at overføre paa samtlige Sager, idet han paafød, at de fleste af disse vare gamle Sager, at de fleste af disse Ulemper, af disse Mangler i Administrationen, denne Mangel paa Kontrol stred sig fra gammel Tid. Det ærede Medlem vil vist indrømme mig, at dette kan af to Grunde ikke bruges til Forsvar, navnlig ikke overfør os; thi det, at de tidligere Regjeringer, som vi have bekæmpet, ikke have været bedre end den Regjering, vi nu bekæmpe, er dog et underligt Argument imod os, og dernæst vil det ærede Medlem vist indrømme en anden Ting, og det er, at, naar et Land bliver daarlig, slapt administreret, naar der finder en Misadministration Sted, saa begynde Ulemperne deraf først efter en Række af Aar at vise sig paa en eklatant Maade. Der gaar lang Tid hen, inden de voxe saaledes op, at det virkelig bliver muligt for Oppositionen og bliver værd at tage fat paa dem. I Begyndelsen kommer alt Saadant slet ikke frem. Jeg vil til Exempel berøre enkelte Sager. Jeg skal f. Ex. navne Kontrollen med Kasserne. I Begyndelsen er der smaa Misligheder hist og her en enkelt Gang; men naturligvis, naar Slapheden bliver permanent, saa begynder Modet med Hensyn til disse Misligheder ogsaa at blive almindeligt, og saa komme først de store Skandaler, saa eklaterer det. Det Samme gjælder f. Ex. om Historien fra Horsens, som den høitærede Justitsminister slet ikke har omtalt, men som selvfølgelig er ganske af samme Natur som de andre Forsæelser, der have fordærvet forskjellige offentlige Forhold, og som skyldes

Mangel paa Kontrol. Disse Ting komme først til Modenhed efter en Række af Aar; men saa kommer ogsaa Tidspunktet til at tage fat, og saa er Udsvaret — det maa man ikke glemme — saa er Udsvaret langt større for den Regjering, under hvilken de komme til et saadant Udbrud, end for de tidligere; thi man kan til Rod forstaa, at de Regjeringer, under hvilke Mislighederne begynde, ikke have havt Die derfor, men at heller ikke den Regjering, under hvilken de i den Grad tage Overhaand, faar Die derfor, det kan ikke forvares. Nu veed jeg, at man har villet vende det saaledes, at den Regjering, der har opdaget disse Ting, skulde man ikke angribe. (Monrad: Hor!) Ja, det ærede Medlem fra Middelfart siger: Hor, men jeg vil sige det ærede Medlem, der udtalte dette, at, forinden man bruger det som Forsvar, maa det bevijes, at Regjeringen har opdaget det, at Opdagelsen skyldes Kontrollen, Fængselsinspektoren i Horsens og Amtmanden, og ikke tilfældige Umstændigheder, der gjøre, at det ikke kan skjules længer. Det Samme gjælder med Hensyn til Kasserne. At man til Slutningen opdager, at Kassen er borte, naar Manden er løbet med den, det er ikke nogen stor Fortjeneste. Men det er de ærede Medlemmers Argument, som ville forsvare Regjeringen. De sige, at Regjeringen har gjort Opdagelsen. Ja, naar det Hele er borte, vil det snart opdages, at der ikke er Noget mere. Men jeg vil tage et andet Exempel, som vil vise i endnu højere Grad, hvor lidt det Forsvar betyder, at det Samme har været Tilfældet under andre Regjeringer, og det er hele Historien med Veterinærundersøgelsen og Karantænen for det svenske Kvæg. Det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (Rimestad) har ganske Ret i, at der har tidligere været truffet Foranstaltninger, som vare i Strid med Loven af 1857; men disse Foranstaltninger have ikke havt væsentlig Betydning, de have ikke været mærkede eller følte, og de have kun til en vis Grad været i Strid med Loven; naturligvis med Hensyn til Paaligningen af Udgifter have de været i aabenbar Strid med Loven, men selve Foranstaltningen kunde dog ved Fortolkning bringes i en vis Forbindelse med Loven. Men hvorledes gaar det nu? Her viser sig netop Tidens Magt. Man har for nogle Aar siden gjort en meget udvidet Fortolkning gjældende, som ikke har gjort videre Fortræd, og som der ikke er blevet lagt Mærke til, men nu gaar man et Skridt videre. Ijor benyttede man ikke den udvidede Fortolkning, men man sluttede fra Fortolkningen til en Ret til at kunne gjøre omtrent Alt, hvad man har Lust til; kan det